

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
14 päivänä marraskuuta 2002 *

Asiassa C-411/00,

jonka Bundesvergabeamt (Itävalta) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Felix Swoboda GmbH

vastaan

Österreichische Nationalbank

ennakkoratkaisun julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenetelyjen yhteensovittamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/50/ETY (EYVL L 209, s. 1) tulkinnasta,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Wathelet sekä tuomarit C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari), D. A. O. Edward, P. Jann ja S. von Bahr,

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: hallintovirkkamies M.-F. Contet,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Österreichische Nationalbank, edustajanaan Rechtsanwältin I. Welser,

— Itävallan hallitus, asiamiehenään H. Dossi,

— Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehenään R. Magrill, jota avustaa barrister A. Robertson,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään M. Nolin, jota avustaa Rechtsanwalt R. Roniger,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Österreichische Nationalbankin, edustajanaan I. Welsler, Itävallan hallituksen, asiamiehenään M. Winkler, ja komission, asiamiehenään M. Nolin, jota avustaa R. Roniger, 14.3.2002 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 18.4.2002 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Bundesvergabeamt on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 29.9.2000 tekemälleen päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 10.11.2000, EY 234 artiklan nojalla neljä ennakkoratkaisukysymystä julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/50/ETY (EYVL L 209, s. 1) tulokinnasta.
- 2 Nämä kysymykset on esitetty oikeudenkäynnissä, jossa asianosaisina ovat Felix Swoboda GmbH -niminen yhtiö (jäljempänä Swoboda) ja Österreichische Nationalbank (Itävallan tasavallan keskuspankki, jäljempänä OeNB) ja joka koskee jälkimmäisen tekemää päätöstä käyttää neuvottelumenettelyä valitakseen palvelun suorittajan, jonka tehtäväksi annetaan suorittaa muutto uusiin tiloihin noin 200 metrin päähän alkuperäisestä paikasta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

Direktiivi 92/50/ETY

- 3 Direktiivin 92/50/ETY 1 artiklan d—f alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä:

- —
- d) ’avoimilla menettelyillä’ tarkoitetaan kansallisia menettelyjä, joissa kaikki halukkaat palvelujen suorittajat voivat jättää tarjouksia;
- e) ’rajoitetuilla menettelyillä’ tarkoitetaan kansallisia menettelyjä, joissa vain hankintaviranomaisen kutsumat palvelujen suorittajat voivat jättää tarjouksia;
- f) ’neuvottelumenettelyillä’ tarkoitetaan kansallisia menettelyjä, joissa hankintaviranomaiset ottavat yhteyttä valitsemiinsa palvelujen suorittajiin ja niistä yhden tai useamman kanssa neuvottelevat sopimuksen ehdoista”.

- 4 Direktiivin 92/50/ETY 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jos julkisyhteisön sopimus on tarkoitettu koskemaan sekä direktiivissä 77/62/ETY tarkoitettuja tavaroita että tämän direktiivin liitteissä I A ja I B tarkoitettuja palveluja, tätä direktiiviä sovelletaan siihen, jos kyseisten palvelujen arvo on suurempi kuin sopimuksen soveltamisalaan kuuluvien tavaroiden arvo.”

- 5 Direktiivin 92/50/ETY 7 artiklan 3 kohta kuuluu seuraavasti:

”Sopimuksen arvon määrittämiseen käytettävän menetelmän valinnalla ei saa pyrkiä välttämään tämän direktiivin soveltamista sopimukseen, eikä tietyn suuruisista palveluhankintaa koskevaa hanketta saa jakaa osiin tämän artiklan soveltamisen välttämiseksi.”

- 6 Direktiivin 92/50/ETY 8 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Liitteessä I A lueteltuja palveluja koskevat sopimukset on tehtävä III—VI osaston säännösten mukaisesti.”

- 7 Direktiivin 92/50/ETY 9 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Liitteessä I B lueteltuja palveluja koskevat sopimukset on tehtävä 14 ja 16 artiklan säännösten mukaisesti.”

- 8 Direktiivin 92/50/ETY 10 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Sopimukset, jotka koskevat sekä liitteessä I A että liitteessä I B lueteltuja palveluja, on tehtävä III—VI osaston säännösten mukaisesti, jos liitteessä I A lueteltujen palvelujen arvo on suurempi kuin liitteessä I B lueteltujen palvelujen arvo. Muissa tapauksissa sopimukset on tehtävä 14 ja 16 artiklan säännösten mukaisesti.”

- 9 Direktiivin 92/50/ETY 11 artiklan 4 kohdasta seuraa, että neuvottelumenettelyn käyttö julkisia palveluhankintoja koskevia sopimuksia tehtäessä on poikkeuksellista ja että hankintaviranomaisten on muissa kuin saman artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa ehdottomasti tehtävä hankintoja koskevat sopimuksensa noudattaen avointa menettelyä tai rajoitettua menettelyä.
- 10 Direktiivin 92/50/ETY liitteessä I A mainittuja palveluja ovat muun muassa pääluokkaan 2 kuuluvat ”maaliikenteen palvelut — — , myös panssari-autopalvelut ja kuriiripalvelut paitsi postin kuljetus [ja rautatieliikenteen palvelut]”, jotka mainitaan mainitun direktiivin liitteessä I A olevassa pääluokassa 4 ja vastaavasti liitteessä I B olevassa pääluokassa 18. Näiden maaliikenteen palvelujen viitenumerot Yhdistyneiden Kansakuntien yhteisessä tavaraluokitusnimikkeistössä (jäljempänä CPC-nimikkeistö) ovat 712 (paitsi 71235), 7512 ja 87304.
- 11 Direktiivin 92/50/ETY liitteessä I B mainittuja palveluja ovat pääluokkaan 20 kuuluvat ”liikenteeseen liittyvät ja sitä avustavat palvelut”, joiden viitenumero CPC-nimikkeistössä on 74.

Direktiivi 93/36/ETY

- 12 Julkisia tavaranhankintoja koskevien sopimustentekomenettelyjen yhteensovittamisesta 14 päivänä kesäkuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/36/ETY (EYVL L 199, s. 1) 1 artiklan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- a) ’julkisia tavaranhankintoja koskevilla sopimuksilla’ rahallista vastiketta vastaan tehtyjä kirjallisia sopimuksia, jotka on tehty tavarantoimittajan (luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön) ja jonkun b alakohdassa tarkoitettujen hankintaviranomaisen välillä ja joiden tarkoituksena on tuotteiden osto, leasing-toiminta, vuokraus tai osamaksulla hankkiminen ostooptioin tai ilman niitä. Kyseisten tuotteiden toimittamiseen voi lisäksi kuulua kokoamis- ja asennustyötä”.

- 13 Direktiivin 93/36/ETY 5 artiklan 6 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tietyn suuruista tavaranhankintoja koskevaa hanketta ei saa jakaa osiin tämän direktiivin soveltamisen välttämiseksi.”

Direktiivi 93/37/ETY

- 14 Julkisia rakennusurakoita koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 14 päivänä kesäkuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/37/ETY (EYVL L 199, s. 54) 1 artiklan a alakohta kuuluu seuraavasti:

”Tässä direktiivissä:

- a) ’julkisia rakennusurakoita koskevilla sopimuksilla’ tarkoitetaan rahallista vastiketta vastaan tehtyjä kirjallisia sopimuksia, jotka on tehty urakoitsijan ja b alakohdassa tarkoitetun hankintaviranomaisen välillä ja joiden tarkoituksena on johonkin liitteessä II tarkoitettuun toimialaan liittyvän rakennustyön tai c alakohdassa tarkoitetun rakennusurakan toteuttaminen tai sekä sen toteuttaminen että suunnittelu taikka hankintaviranomaisen asettamat vaatimukset täyttävän rakennusurakan toteuttaminen millä tahansa tavalla”.

Direktiivi 93/38/ETY

- 15 Vesi- ja energiahuollon, liikenteen ja teletoiminnan alan hankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 14 päivänä kesäkuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/38/ETY (EYVL L 199, s. 84) 1 artiklan 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä:

- 4) 'tavaranhankintoja, rakennusurakoita ja palveluhankintoja koskevilla sopimuksilla' tarkoitetaan rahallista vastiketta vastaan tehtyjä kirjallisia sopimuksia, jotka on tehty jonkun 2 artiklassa määritellyn hankintayksikön ja tavarantoimittajan, urakoitsijan tai palvelujen suorittajan välillä ja joiden tarkoituksena on:
- a) tavaranhankintoja koskevissa sopimuksissa tuotteiden osto, leasing-toiminta, vuokraus tai osamaksulla hankkiminen osto-optioin tai ilman niitä;
 - b) rakennusurakoita koskevissa sopimuksissa joko liitteessä XI tarkoitetun talon- tai maanrakennusurakan toteuttaminen taikka sen suunnittelu ja toteuttaminen millä tahansa tavalla. Nämä sopimukset voivat lisäksi sisältää rakennusurakan toimittamisessa tarvittavien tavaroiden ja palvelujen toimitukset;
 - c) palveluhankintoja koskevissa sopimuksissa muu kuin a ja b alakohdan mukainen tarkoitus, lukuun ottamatta — —

— — .

Sopimuksia, jotka sisältävät palvelu- ja tavaranhankintoja, on pidettävä tavaranhankintoja koskevinä sopimuksina, jos tavaranhankintojen kokonaisarvo on suurempi kuin sopimuksen alaan kuuluvien palvelujen arvo”.

- 16 Direktiivin 93/38/ETY 14 artiklan 8 kohta kuuluu seuraavasti:

”Sekä palveluhankintoja että tavaranhankintoja sisältävän sopimuksen ennakoidun arvon määrittämisperusteena on käytettävä palvelujen ja tavaroiden kokonaisarvoa niiden osuuksista riippumatta. Laskentaan on sisällytettävä sijoitus- ja asennustöiden arvo.”

Kansallinen lainsäädäntö

- 17 Direktiivi 92/50/ETY on saatettu osaksi Itävallan kansallista oikeusjärjestystä Bundesgesetz über die Vergabe von Aufträgen -nimisellä lailla (liittovaltion laki julkisia hankintoja koskevien sopimusten tekemisestä; BGBl. 1993/462, sellaisena kuin se on julkaistu BGBl:ssä 1996/776; jäljempänä BVergG 1993). Tämä laki on vuonna 1997 korvattu uudella samannimisellä lailla (BGBl. I, 1997/56; jäljempänä BVergG 1997).
- 18 Direktiivin 92/50/ETY sanamuodon mukaan julkisiin palveluhankintoihin sovellettavat säännöt Itävallassa riippuvat toimitettavien palvelujen tyypistä. BVergG 1993:n ja BVergG 1997:n kaikkia säännöksiä sovelletaan — direktiivin 92/50/ETY liitettä I A asiallisesti vastaavassa — näiden lakien liitteessä III tarkoitettujen palvelujen hankintoihin, kun taas direktiivin 92/50/ETY liitteen I B kanssa asiallisesti yhtäpitävässä BVergG 1993:n ja BVergG 1997:n liitteessä IV tarkoitettujen palvelujen hankintoihin sovelletaan pelkästään näiden lakien ensimmäistä ja neljättä osaa, jotka koskevat soveltamisalaa ja muutoksenhakukeinoja, sekä niitä neljää pykälää, jotka koskevat hankintojen julkisuutta, Common Procurement Vocabularyn (yhteinen hankintasanasto, jäljempänä CPV) käyttämistä sekä teknisiä eritelmiä.
- 19 Lisäksi näihin lakeihin sisältyy säännös, joka perustuu direktiivin 92/50/ETY 10 artiklaan, sillä hankintoihin, jotka koskevat sekä niiden liitteessä III tarkoi-

tettuja että niiden liitteessä IV tarkoitettuja palveluja, on BVergG 1993:n 1b §:n 3 momentin ja BVergG 1997:n 3 §:n 3 momentin mukaan sovellettava näiden lakien kaikkia säännöksiä, jos niiden liitteessä III tarkoitettujen palvelujen arvo ylittää niiden liitteessä IV tarkoitettujen palvelujen arvon. Päinvastaisessa tapauksessa hankintoihin sovelletaan ainoastaan edellisessä kohdassa tarkoitettuja ensimmäistä ja neljättä osaa sekä neljää pykälää.

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymykset

- 20 Käytettyään syksyllä 1996 rajoitettua menettelyä sen palvelujen suorittajan valitsemiseksi, jonka tehtäväksi annettaisiin suorittaa muutto Wienissä (Itävalta) sijaitsevista tiloista noin 200 metrin päässä sijaitseviin uusiin tiloihin — tämä menettely peruutettiin maaliskuussa 1997 —, OeNB teki tätä hankintaa koskevan sopimuksen neuvottelumenettelyssä ja julkisti huhtikuussa 1997 ilmoituksen kyseisen sopimuksen tekemisestä. Tässä ilmoituksessa mainittiin, että valittu sopimuksen tekemenettely oli ”BVergG 1993:n 1b §:n 2 ja 3 momentissa tarkoitettua palvelua koskeva neuvottelumenettely, BVergG:n liitteessä IV tarkoitettut palvelut muodostavat suurimman osan hankinnan arvosta”, ja hankintaan sisältyvien palvelujen yksilöimiseksi ilmoituksessa viitattiin CPV:n viitenumeroihin 63100000-0 (lastinkäsittely- ja varastointipalvelut), 63200000-4 (muut maaliikennettä avustavat palvelut), 63400000-0 (rahdin kuljetusvälityspalvelut) ja 60240000-2 (tieliikenteen tavarankuljetuspalvelut).
- 21 Swoboda valitti tästä hankintasopimuksen tekemistä koskevasta OeNB:n päätöksestä ennakkoratkaisua pyytävään tuomioistuimeen vaatien tätä toteamaan, ettei hankintasopimusta ole tehty parhaan tarjouksen tehneen tarjoajan kanssa, koska asiassa on rikottu julkisia hankintoja koskevien sopimusten tekemisestä annettua liittovaltion lainsäädäntöä tai sen soveltamisesta annettuja määräyksiä. Se vetosi tältä osin siihen, että BVergG 1993:n ja BVergG 1997:n liitteessä III mainittujen palvelujen arvo ylitti selvästi niiden liitteessä IV mainittujen palvelujen arvon, joten asiassa oli sovellettava näiden lakien kaikkia säännöksiä.

22 OeNB on kiistänyt tämän näkemyksen ennakkoratkaisua pyytävässä tuomioistuimessa. OeNB lausui, että pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevassa asiassa palvelujen suorittajalta edellytettiin palveluihin kuului logistiikka ja tehtävien tietokoneistettu hallinta, kaikkien muuttoon liittyvien toimintojen suunnittelu ja koordinointi sekä varastotilan antaminen käyttöön — tiloissa olevien tavaroiden pelkkä muutto ja kuljetus muodostivat vain 6,94 prosenttia hankinnan kokonaisarvosta —, ja katsoi sen vuoksi, että hankinta koski ensisijaisesti BVergG 1993:n ja BVergG 1997:n liitteessä IV tarkoitettuja ”liikenteeseen liittyviä ja sitä avustavia palveluja”, joihin on sovellettava vain tämän tuomion 18 kohdassa mainittuja näiden lakien ensimmäistä ja neljättä osaa sekä neljää pykälää. Se viittasi tältä osin erityisesti CPC-nimikkeistöön, jonka luokka 74 sisältää kaikki liikenteeseen liittyvät ja sitä avustavat palvelut, joita ovat muun muassa alaluokan 742 ”varastointipalvelut” ja alaluokan 7480 ”tavaroiden huolintapalvelut, tavaroiden lähetyspalvelut (lähinnä niiden kuljetuksen järjestäminen lähettäjän tai vastaanottajan lukuun), laivameklauspalvelut ja lentorahdin välityspalvelut sekä tavaroiden ryhmittely- ja erottelupalvelut”, jotka olennaisessa suhteessa vastaavat koordinointi- ja logistiikkapalveluja.

23 Bundesvergabeamt katsoi tämän vuoksi olevan epätietoisuutta siitä, miten direktiiviä 92/50/ETY on tulkittava erityisesti asiassa C-331/92, Gestión Hotelera Internacional, 19.4.1994 annettu tuomio (Kok. 1994, s. I-1329) ja asiassa C-76/97, Tögel, 24.9.1998 annettu tuomio (Kok. 1998, s. I-5357) huomioon ottaen, joten se päätti lykätä asian ratkaisemista ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko palvelu, jonka tarkoitusperä on yhtenäinen, mutta joka voidaan jakaa osapalveluihin, katsottava direktiivin 92/50/ETY yleisen rakenteen ja erityisesti direktiivin liitteissä I A ja I B olevien palvelusten kuvauksien perusteella yhtenäiseksi palveluksi, joka koostuu pääpalvelusta ja siihen liittyvistä sivupalveluista ja luokiteltava sen pääasiallisen kohteen perusteella direktiivin liitteisiin I A ja I B, vai, onko jokaisen osapalvelun osalta tutkittava erikseen, sovelletaanko siihen ensisijaisena palveluna direktiiviä täydessä laajuudessaan, vai sovelletaanko siihen ei-ensisijaisena palveluna vain joitakin direktiivin säännöksiä?

- 2) Miten pitkälti tiettyä palvelukuvausta (esim. kuljetuspalvelut) vastaava palvelu voidaan direktiivin 92/50/ETY yleisen rakenteen perusteella pilkkoa yksittäisiin palveluihin ilman, että tällä menettelyllä rikotaan palveluhankintasopimuksia koskevia säännöksiä tai estetään direktiivin 92/50/ETY tehokas vaikutus?
- 3) Onko tämän asian tosiseikastossa nimetyt palvelut (direktiivin 92/50/ETY 10 artikla huomioon ottaen) katsottava direktiivin 92/50/ETY liitteessä I A tarkoitetuiksi palveluiksi (pääluokka 2, maaliikenteen palvelut) siten, että sellaisia palveluita koskevat sopimukset on tehtävä direktiivin III—VI osaston säännösten mukaan, vai onko ne katsottava direktiivin 92/50/ETY liitteessä I B tarkoitetuiksi palveluiksi (erityisesti pääluokka 20, liikenteeseen liittyvät ja sitä avustavat palvelut, sekä pääluokka 27, muut palvelut) siten, että sellaisia palveluita koskevat sopimukset on tehtävä 14 ja 16 artiklan mukaan, ja mihin CPC-nimikkeistön viitenumeroon niiden on katsottavan kuuluvan?
- 4) Onko hankintaviranomaisilla siinä tapauksessa, että osapalvelujen tarkastelun perusteella päädyttäisiin siihen, että direktiivin liitteeseen I A kuuluvaan osapalveluun, johon direktiivin 92/50/ETY säännöksiä on sinänsä sovellettava täydessä laajuudessaan, poikkeuksellisesti ei sovellettaisikaan direktiivin 10 artiklassa olevan palveluiden suurinta arvoa koskevan periaatteen vuoksi direktiiviä täydessä laajuudessaan, velvollisuus erottaa ei-ensisijaiset osapalvelut ja tehdä niistä hankintasopimus erikseen, jotta palvelun ensisijainen luonne voidaan säilyttää?”

Ennakkoratkaisukysymysten tutkittavaksi ottaminen

- 24 Aluksi on tutkittava väitteet, jotka komissio ja OeNB ovat esittäneet ennakkoratkaisukysymysten tutkittavaksi ottamista vastaan.

- 25 Komissio nimittäin nojautuu ennakkoratkaisupyyntöön, jonka Bundesvergabamt on 11.7.2001 esittänyt yhteisöjen tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa C-314/01, Siemens ja Arge Telekom & Partner, ja katsoo sen vuoksi olevan epäilyksenalaista, onko ennakkoratkaisupyyntö esittänyttä elintä pidettävä tuomioistuimena, kun tämä on mainitussa ennakkoratkaisupyyntössä myöntänyt, etteivät sen päätökset sisällä ”hankintaviranomaiseen kohdistuvia määräyksiä, jotka voitaisiin panna täytäntöön pakolla”. Sen vuoksi komissio pohtii Bundesvergabeamtin nyt käsiteltävässä asiassa esittämien kysymysten tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön ja erityisesti asiassa C-134/97, Victoria Film, 12.11.1998 annetun tuomion (Kok. 1998, s. I-7023, 14 kohta) ja asiassa C-178/99, Salzmann, 14.6.2001 annetun tuomion (Kok. 2001, s. I-4421, 14 kohta) valossa; näiden tuomioiden mukaan kansalliset tuomioistuimet voivat pyytää yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua ainoastaan silloin, kun niissä on vireillä oikeudenkäyntiasia ja kun niissä vireillä olevan menettelyn tarkoituksena on oikeudenkäyntiasian ratkaiseminen tuomioistuimen päätöksellä.
- 26 Tältä osin on riittävää todeta, että komission esittämät epäilyt ennakkoratkaisukysymysten tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä sen vuoksi, etteivät Bundesvergabeamtin päätökset olisi sitovia, minkä sekä OeNB että Itävallan hallitus ovat jyrkästi kiistäneet suullisessa käsittelyssä, ovat merkityksettömiä pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevassa asiassa.
- 27 Kuten nimittäin komissio itse on suullisessa käsittelyssä myöntänyt vastatessaan yhteisöjen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, pääasian oikeudenkäynti koskee hankintasopimuksen tekemisen jälkeistä aikaa. On riidatonta, että Itävallan oikeuden mukaan Bundesvergabeamtin toteamukset sitovat kaikissa olosuhteissa sekä asianosaisia että siviiliasioiden tuomioistuimia, jos niissä nostetaan tuona aikana vahingonkorvauskanne.
- 28 Bundesvergabeamtin ratkaisun sitovaa vaikutusta pääasian oikeudenkäynnissä ei näin ollen voi tehokkaasti kiistää.
- 29 OeNB puolestaan pohtii ennakkoratkaisukysymysten tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä seuraavista syistä. Ensinnäkään pääasian kantaja ei ole osallistunut

kysymyksessä olevaan hankintamenettelyyn tarjoajana eikä ehdokkaana, joten se ei voi vedota mihinkään subjektiiviseen oikeuteen hankintaviranomaista vastaan. Toiseksi yhteisöjen tuomioistuin on jo edellä mainitussa asiassa Tögel annetussa tuomiossa ratkaissut samankaltaisia tosiseikkoja ja kysymyksiä, joten esitetyt kysymykset pitäisi hylätä aiheettomina tai asia pitäisi ratkaista perustellulla määräyksellä yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Kolmanneksi pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevaan hankintaan ei liity mitään valtiosta toiseen ulottuvaa seikkaa, mikä vapauttaa hankintaviranomaisen velvollisuudesta tehdä kyseistä hankintaa koskeva sopimus yhteisön laajuisessa menettelyssä. OeNB viittaa lopuksi asiassa C-108/98, R.I.S.A.N., 9.9.1999 annettuun tuomioon (Kok. 1999, s. I-5219), joka niin ikään koskee hankintamenettelyä ja jossa yhteisöjen tuomioistuin lausui, että ”EY:n perustamissopimuksen 55 artiklaa (josta on tullut EY 45 artikla) ei sovelleta pääasiassa kyseessä olevaan tilanteeseen, jonka kaikki osatekijät rajoittuvat yhteen jäsenvaltioon, minkä vuoksi asiassa ei ole minkäänlaista liittymäkohtaa yhteisön oikeudessa säänneltyihin henkilöiden ja palvelujen vapaata liikkuvuutta koskeviin tilanteisiin”.

- 30 OeNB:n väitteestä, jonka mukaan pääasian kantaja ei ole osallistunut pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevaan tarjousmenettelyyn ehdokkaana tai tarjoajana, on ensinnäkin riittävää todeta, että kanneoikeus tuomioistuimissa on kansallisten oikeudenkäyntisääntöjen mukaan määräytyvä kysymys. Yhteisöjen tuomioistuimen asiana ei siten ole lausua näiden sääntöjen soveltamisesta pääasian oikeudenkäynnissä.
- 31 Väitteestä, jonka mukaan yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Tögel annetussa tuomiossa jo ratkaissut samankaltaisia tosiseikkoja ja kysymyksiä, minkä vuoksi sen ei tarvitse ratkaista nyt käsiteltävää asiaa tai se voi ainakin ratkaista sen perustellulla määräyksellä, on tämän jälkeen huomautettava, että nyt käsiteltävän asian tosiseikat ja siinä esitetyt kysymykset ovat selvästi erilaisia kuin ne, joihin edellä mainittu tuomio perustuu. Tuossa tuomiossa yhteisöjen tuomioistuimen ei varsinkaan tarvinnut ratkaista kysymystä siitä, onko hankinta, joka on tarkoituspäälähtään yhtenäinen mutta joka koostuu erilisistä palveluista, joista osa kuuluu direktiivin 92/50/ETY liitteen I A alaan ja loput saman direktiivin liitteen I B alaan, luokiteltava sen pääasiallisen kohteen perusteella.

- 32 Joka tapauksessa yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 3 kohta antaa mahdollisuuden ratkaista asia perustellulla määräyksellä siinä mainituissa kolmessa tapauksessa, mutta se ei velvoita tähän, joten yhteisöjen tuomioistuimella on tässä suhteessa aina oikeus ratkaista asia tuomiolla.
- 33 Väitteestä, jonka mukaan pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevasta hankinnasta ei ollut tarpeen ilmoittaa muihin jäsenvaltioihin kuin Itävaltaan sijoittautuneille talouden toimijoille, koska kyseiseen hankintaan ei liity valtiosta toiseen ulottuvia seikkoja, on lopuksi todettava, että jos asian osoitettaisiin olevan näin, tämä seikka ei vapauttaisi hankintaviranomaista direktiivissä 92/50/ETY säädettyjen velvoitteiden noudattamisesta. Kuten tämän direktiivin 20 perustelukappaleesta nimittäin ilmenee, direktiivin nimenomaisena tarkoituksena on parantaa palvelujen suorittajien mahdollisuuksia osallistua sopimuksen tekomenettelyihin sellaisten käytäntöjen poistamiseksi, jotka rajoittavat yleisesti kilpailua ja erityisesti muiden jäsenvaltioiden kansalaisten sopimuspuoleksi pääsyä.
- 34 Bundesvergabeamtin esittämät kysymykset on edellä esitetyt seikat huomioon ottaen otettava tutkittaviksi.

Ennakkoratkaisukysymykset

- 35 Kansallisen tuomioistuimen tarkoituksena on tiedustella yhteisöjen tuomioistuimelta sille esittämillään kysymyksillä, mitä määräyksiä on sovellettava julkisiin palveluhankintoihin, joihin sisältyy sekä direktiivin 92/50/ETY liitteessä I A tarkoitettuja palveluja — joita kansallinen tuomioistuin kutsuu ”ensisijaisiksi” palveluiksi — että mainitun direktiivin liitteessä I B tarkoitettuja — ”ei-ensisijaisiksi” kutsuttuja — palveluja. Tältä osin se pyrkii erityisesti selvittämään, mitä sääntöjä on sovellettava pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevan kaltaiseen muuttopalvelujen hankintaan, josta varsinainen kuljetus muodostaa suhteellisen pienen osan ja jonka pääasiallisena kohteena ovat koordinointi-, suunnittelu- ja varastointipalvelut.

- 36 Koska ensimmäinen, toinen ja neljäs kysymys liittyvät direktiivin 92/50/ETY soveltamisalaan, ne on aiheellista tutkia ennen kolmatta kysymystä, joka puolestaan koskee pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevien palvelujen luokittelua mainitun direktiivin liitteissä.

Ensimmäinen kysymys

- 37 Ensimmäisellä kysymyksellään kansallinen tuomioistuin pyrkii selvittämään hankinnan tarkoitusperän mahdollisen vaikutuksen siihen, mitä määräyksiä siihen on sovellettava. Bundesvergabeamt haluaa tarkemmin sanoen tietää, onko tarkoitusperältään yhtenäistä mutta useista palveluista koostuvaa hankintaa koskevaa sopimusta tehtäessä nämä palvelut jaoteltava yksitellen direktiivin 92/50/ETY liitteissä I A ja I B tarkoitettuihin ryhmiin sen selvittämiseksi, mitä sääntöjä tähän hankintaan on mainitun direktiivin 8 ja 10 artiklan mukaisesti sovellettava, vai onko päinvastoin määritettävä hankinnan pääasiallinen kohde siten, että myös liitännäisiin palveluihin sovelletaan tässä tapauksessa hankinnan pääasiallista kohdetta koskevia sääntöjä. Tältä osin Bundesvergabeamt viittaa muun muassa edellä mainitussa asiassa Gestión Hotelera Internacional annettuun tuomioon, jossa yhteisöjen tuomioistuin on sen mukaan vahvistanut periaatteen, jonka mukaan tiettyyn hankintaan sovellettavan direktiivin määrittämiseksi on otettava huomioon tämän hankinnan pääasiallinen kohde.

Yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyt huomautukset

- 38 Sekä OeNB että Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus katsovat, ettei viimeksi mainittua lähestymistapaa missään tapauksessa voida soveltaa direktiivin 92/50/ETY yhteydessä. Tältä osin ne vetoavat siihen, ettei tässä direktiivissä mitenkään määritellä hankinnan pääasiallista kohdetta vaan direktiivin 10 artiklassa päinvastoin myönnetään nimenomaisesti, että hankinnan kohteena voi olla tämän direktiivin eri liitteissä tarkoitettujen erilaisten palvelujen tuottaminen.

- 39 Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus mainitsee tältä osin myös, että yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Tögel annetussa tuomiossa tunnustanut direktiivin 92/50/ETY liitteissä olevien CPC-nimikkeistöön kohdistuvien viittausten sitovuuden. Tämän vuoksi olisi mainitun direktiivin tarkoituksen vastaista luokitella CPC-nimikkeistön eri kohdissa tarkoitetuista useista palveluista koostuvaa hankintaa yhden ainoan niihin kuuluvan hankinnan perusteella.
- 40 Bundesvergabeamtin esittämän edellä mainitussa asiassa Gestión Hotelera Internacional annettuun tuomioon kohdistuvan viittauksen osalta OeNB ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus katsovat, ettei tuolla tuomiolla ole mitään merkitystä pääasian oikeudenkäynnin kohteen kannalta, koska ensinnäkin sen kohteena oli sen määrittäminen, oliko hankinnassa kysymys urakasta vai muunlaisesta hankinnasta, ja toiseksi yhteisöjen tuomioistuin on tuossa tuomiossa käyttänyt perusteena sitä, että korjaustöiden merkitys oli pelkästään liittäminen suhteessa hankinnan pääasialliseen kohteeseen suoraan julkisten rakennusurakoiden määrittelmän vuoksi, sellaisena kuin määritelmä oli tuolloin julkisia rakennusurakoita koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 26 päivänä heinäkuuta 1971 annetun neuvoston direktiivin 71/305/ETY (EYVL L 185, s. 5) 1 artiklan a alakohdassa ja sellaisena kuin se nykyisin toistetaan direktiivin 93/37/ETY 1 artiklan a alakohdassa. OeNB on sitä mieltä, että jos yhteisöjen tuomioistuin olisi tuossa tuomiossa katsonut, että rakennusurakoita ja palveluhankintoja koskevien sopimusten välisessä rajanvedossa on ratkaisevana seikkana jonkin suorituksen muodostama suurin osuus sopimuksen arvosta, se olisi selkeästi ilmaissut asian olevan näin viittaamalla direktiivin 92/50/ETY 10 artiklaan eikä sen 16 perustelukappaleeseen, jossa sanotaan, että jos tällainen rakennusurakka on merkitykseltään toissijainen eikä sopimuksen varsinainen kohde, sopimusta ei pidetä julkista rakennusurakkaa koskevana sopimuksena.
- 41 Itävallan hallitus sen sijaan katsoo, että tehtäessä sopimusta tarkoitukseltaan yhtenäisestä mutta useista palveluista koostuvasta hankinnasta on selvitettävä tämä tarkoitukseltaan ja sitä vastaava pääasiallinen palvelu, jotka ratkaisevat hankintasopimuksen luokituksen.
- 42 Itävallan hallitus viittaa tältä osin aluksi CPC-nimikkeistön viitenumeroihin ja niihin liittyviin selittäviin huomautuksiin, jotka eivät kyseisen hallituksen

mukaan sisällä luokiteltujen palvelujen tyhjentävää luetteloja vaan pelkän kuvauksen näiden palvelujen tai tällaisten palvelujen suorittamiseksi tarvittavien toimintojen tyyppillisestä sisällöstä.

- 43 Itävallan hallitus viittaa sitten direktiivin 92/50/ETY 7 artiklan 3 kohtaan ja direktiivin 93/36/ETY 5 artiklan 6 kohtaan, joista sen mielestä ilmenee, ettei palvelun jakaminen erillisiksi suorituksiksi ja niitä koskevien hankintasopimusten tekeminen yksitellen ole sallittua varsinkaan silloin, kun kunkin suorituksen arvo jää sovellettavan kynnyсарvon alapuolelle ja hankintaviranomainen välttyy tämän vuoksi näiden direktiivien soveltamiselta.
- 44 Itävallan hallitus vetoaa lopuksi direktiivin 93/36/ETY 1 artiklan a alakohtaan ja direktiivin 93/38/ETY 1 artiklan 4 kohdan b alakohtaan, jotka koskevat julkisten tavaranhankintojen ja vastaavasti julkisten rakennusurakoiden määrittelmää. Kyseisen hallituksen mukaan näistä säännöksistä ilmenee selvästi, että kaikissa julkisia hankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta annetuissa yhteisön direktiiveissä määritellään pääasiallinen suoritus, joka ratkaisee kyseisen hankinnan luokituksen.

Yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisu

- 45 On syytä korostaa, että direktiivillä 92/50/ETY on sama perustavoite kuin julkisia rakennusurakoita ja julkisia tavaranhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamista koskevilla direktiiveillä eli vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tavoitteena on sulkea pois sekä se mahdollisuus, että hankintaviranomainen suosii sopimuksissaan kansallisia tarjouksen tekijöitä tai ehdokkaita, että se mahdollisuus, että valtion rahoittama tai valvoma laitos, alueelliset yhteisöt tai muut julkisoikeudelliset laitokset toimivat muiden kuin taloudellisten perusteiden pohjalta (ks. vastaavasti mm. asia C-44/96, Mannesmann Anlagenbau Austria ym., tuomio 15.1.1998, Kok. 1998, s. I-73, 33 kohta;

asia C-360/96, BFI Holding, tuomio 10.11.1998, Kok. 1998, s. I-6821, 42 ja 43 kohta ja asia C-380/98, University of Cambridge, tuomio 3.10.2000, Kok. 2000, s. I-8035, 17 kohta). Direktiiviä 92/50/ETY ei kuitenkaan sovelleta samalla tavalla kaikkiin julkisia palveluhankintoja koskeviin sopimuksiin.

- 46 Niinpä direktiivin 92/50/ETY 21 perustelukappaleessa täsmennetään, että tämän direktiivin säännösten täysimittainen soveltaminen on rajoitettava siirtymäkauden ajaksi sellaisiin palveluhankintoja koskeviin sopimuksiin, joiden osalta sen säännökset tekevät mahdolliseksi toteuttaa kaikki valtioiden välisen kaupan lisäämismahdollisuudet, ja että muita palveluhankintoja koskevia sopimuksia on tänä aikana pelkästään seurattava tietyn järjestelmän mukaisesti.
- 47 Näin ollen direktiivissä 92/50/ETY erotetaan toisistaan hankintasopimukset, joiden kohteena on sen liitteessä I A tarkoitettuja palveluja ja jotka direktiivin 8 artiklan nojalla on tehtävä sen III—VI osaston säännösten mukaisesti, ja hankintasopimukset, joiden kohteena on sen liitteessä I B tarkoitettuja palveluja ja joihin sen 9 artiklan mukaan sovelletaan sen 14 ja 16 artiklan säännöksiä.
- 48 Direktiivin 92/50/ETY 10 artiklassa säädetään sitä paitsi, että sopimukset, jotka koskevat sekä liitteessä I A että liitteessä I B lueteltuja palveluja, on tehtävä III—VI osaston säännösten mukaisesti, jos liitteessä I A lueteltujen palvelujen arvo on suurempi kuin liitteessä I B lueteltujen palvelujen arvo, mutta päinvas-
taisessa tapauksessa pelkästään sen 14 ja 16 artiklan mukaisesti.
- 49 Näistä säännöksistä seuraa, että direktiivin 92/50/ETY yhteydessä ei voida hyväksyä väitettä, jonka mukaan hankintasopimuksen pääasiallinen kohde ratkaisisi sen, mitä sääntöjä siihen sovelletaan.

- 50 Direktiivissä 92/50/ETY itsessään nimittäin täsmennetään sen 7 perustelukappaleessa, että menettelysääntöjen soveltamista sekä seurantaa varten palvelujen alaa voidaan parhaiten kuvata jakamalla ne tiettyjä yhteisen nimikkeistön, tässä tapauksessa CPC-nimikkeistön, nimikkeitä vastaaviin luokkiin.
- 51 Yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Tögel annetun tuomion 37 kohdassa katsonut, että direktiivin 92/50/ETY liitteissä I A ja I B oleva viittaus CPC-nimikkeistöön on luonteeltaan sitova.
- 52 Direktiivin 92/50/ETY 10 artiklassa annetaan toisaalta erillisistä palveluista koostuvaan hankintasopimukseen sovellettavien sääntöjen määrittämiseksi yksiselitteinen peruste, joka pohjautuu tämän direktiivin liitteessä I A tarkoitettujen palvelujen ja sen liitteessä I B tarkoitettujen palvelujen arvon vertailuun.
- 53 Edellä esitetyt seikat huomioon ottaen ensimmäiseen kysymykseen on näin ollen vastattava siten, että julkisiin hankintasopimuksiin, jotka koostuvat osaksi direktiivin 92/50/ETY liitteessä I A tarkoitetuista palveluista ja osaksi mainitun direktiivin liitteessä I B tarkoitetuista palveluista, sovellettavien sääntöjen määrittäminen ei riipu näiden hankintasopimusten pääasiallisesta kohteesta vaan tapahtuu tämän direktiivin 10 artiklassa vahvistetun yksiselitteisen perusteen mukaisesti.

Toinen ja neljäs kysymys

- 54 Toisella ja neljännellä kysymyksellään, joita on syytä käsitellä yhdessä, kansallinen tuomioistuin pyrkii selvittämään, menettääkö direktiivi 92/50/ETY tehokkaan vaikutuksensa, jos tarkoitukseltaan yhtenäistä mutta useista palveluista

koostuvaa hankintaa koskevaa sopimusta tehtäessä palvelut jaotellaan tämän direktiivin liitteiden I A ja I B kesken. Kansallinen tuomioistuin kysyy myös, eikö hankintaviranomaisella ole velvollisuutta erottaa liitteessä I B tarkoitettut palvelut asianomaisesta hankinnasta ja tehdä niistä erilliset hankintasopimukset, jos näin tehdyn jaottelun lopputulos osoittaa, että liitteessä I B tarkoitettujen palvelujen arvo on suurempi kuin liitteessä I A tarkoitettujen.

- 55 Tältä osin on riittävää todeta, että ensimmäiseen kysymykseen annetusta vastauksesta ilmenee selvästi, että palvelujen jaottelu direktiivin 92/50/ETY liitteiden I A ja I B kesken — myös tarkoitusperältään yhtenäisen hankinnan yhteydessä — vastaa mainitussa direktiivissä säädettyä järjestelmää sellaisena kuin se ilmenee erityisesti sen 7 ja 21 perustelukappaleesta sekä sen 8—10 artiklasta, joissa säädetään tämän direktiivin kaksitasoisesta soveltamisesta.
- 56 Direktiiviä 92/50/ETY on näin ollen tulkittava siten, ettei siinä mitenkään vaadita sen liitteessä I B tarkoitettuja palveluja koskevan hankintasopimuksen tekemistä erikseen, jos näiden palvelujen arvo CPC-nimikkeistöön kohdistuvaa viittausta soveltaen on asianomaisen hankinnan yhteydessä suurempi kuin sen liitteessä I A tarkoitettujen palvelujen arvo. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 55 kohdassa huomauttanut, tällaisen erottelun vaatiminen tässä tapauksessa johtaisi nimittäin siihen, että direktiivin 10 artikla menettäisi kaiken merkityksensä. Direktiivin 10 artiklan toisen virkkeen mukaan tähän hankintaan sovelletaan vain direktiivin 14 ja 16 artiklaa.
- 57 Asia olisi toisin vain silloin, jos hankintaviranomainen yhdistelisi yhden ja saman hankinnan yhteydessä keinotekoisesti erilaisia palveluja, vaikka mainittujen palvelujen välillä ei ole mitään tarkoitusperän tai toiminnan yhtenäisyydestä johtuvaa yhteyttä, ja tämän ainoana tarkoituksena olisi kasvattaa direktiivin 92/50/ETY liitteessä I B tarkoitettujen palvelujen osuutta hankinnasta ja siten välttää tämän direktiivin 10 artiklan toisen virkkeen mukaisesti tämän direktiivin säännösten soveltamiselta kokonaisuudessaan.

- 58 Tätä johtopäätöstä tukee lisäksi direktiivin 92/50/ETY 7 artiklan 3 kohdan sanamuoto, josta seuraa, että tietyn sopimuksen arvon määrittämiseen käytettävää menetelmää ei saa valita siinä tarkoituksessa, että hankintaan voitaisiin jättää soveltamatta mainittua direktiiviä. Vaikka tämä artikla koskee toisenlaista tilannetta eli hankinnan keinotekoisista jakamista osiin, sen taustalla oleva tavoite eli kaikenlaisen vääristelyn ehkäiseminen estää myös sen, että hankintaviranomainen yhdistelisi erilaisia palveluja keinotekoisesti yhdeksi ja samaksi hankinnaksi vain välttääkseen direktiivin kaikkien säännösten soveltamisen tähän hankintaan.
- 59 Pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevassa tapauksessa ei kuitenkaan voi olla kysymys tällaisesta keinotekoisesta yhdistelemisestä, koska Bundesvergabeamt on selvästi osoittanut, että kaikki OeNB:n tekemän hankintasopimuksen kohteena olevat palvelut liittyvät yhtenäisen tarkoituksiperän toteuttamiseen, vaikka ne ovat luonteeltaan erilaisia.
- 60 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella toiseen ja neljänteen kysymykseen on näin ollen vastattava, että tarkoituksperältään yhtenäistä mutta useista palveluista koostuvaa hankintasopimusta tehtäessä näiden palvelujen jaottelu direktiivin 92/50/ETY liitteiden I A ja I B kesken ei missään mielessä poista tämän direktiivin tehokasta vaikutusta vaan on mainitussa direktiivissä säädetyn järjestelmän mukainen. Hankintaviranomaisella ei ole velvollisuutta erottaa liitteessä I B tarkoitettuja palveluja asianomaisesta hankinnasta ja tehdä niistä erillisiä hankintasopimuksia, vaikka CPC-nimikkeistöön kohdistuvan viittauksen mukaisesti täten tehdyn jaottelun lopputulos osoittaisi, että liitteessä I B tarkoitettujen palvelujen arvo on suurempi kuin liitteessä I A tarkoitettujen palvelujen arvo.

Kolmas kysymys

- 61 Kolmannella kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin haluaa selvittää, mitä direktiivin 92/50/ETY liitettä ja mitä CPC-nimikkeistön viitenumeroita pääasian oikeudenkäynnin kohteena oleviin palveluihin on sovellettava.

- 62 Tältä osin on syytä huomauttaa, että palvelujen jaottelu direktiivin 92/50/ETY liitteiden I A ja I B kesken on ennen kaikkea tosiseikkoja koskeva kysymys, jonka arvioiminen kuuluu hankintaviranomaiselle kansallisten tuomioistuinten valvonnassa.
- 63 Käsiteltävänä olevassa asiassa on näin ollen ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen asiana tutkia OeNB:n tekemä luokittelu ottaen erityisesti huomioon tämän tuomion 49—51 kohdassa mainitut periaatteet. Bundesvergabebamtin on erityisesti tutkittava hankintaan sisältyvien palvelujen ja CPC-nimikkeistön viitenumeroiden välinen vastaavuus.
- 64 Kuitenkin on syytä joka tapauksessa hylätä komission näkemys, jonka mukaan direktiivin 92/50/ETY liitteessä I B olevaa pääluokkaa 20, liikenteeseen liittyvät ja sitä avustavat palvelut, voitaisiin tulkita siten, että se kattaisi kaikki pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevaan hankintaan sisältyvät palvelut.
- 65 Tämän pääluokan nimikkeestä itsessään nimittäin johtuu, etteivät kuljetukset sinänsä kuulu siinä tarkoitettuihin palveluihin. Tältä osin on selvää, että maaliikenteen palvelut kuuluvat direktiivin 92/50/ETY liitteessä I A olevaan pääluokkaan 2 lukuun ottamatta postinkuljetusta ja rautatieliikenteen palveluja, joista ensimmäinen kuuluu mainitun direktiivin liitteessä I A olevaan pääluokkaan 4 ja toinen liitteessä I B olevaan pääluokkaan 18.
- 66 Edellä esitetyt seikat huomioon ottaen kolmanteen kysymykseen on näin ollen vastattava, että kansallisen tuomioistuimen kuuluu määrittää direktiivin 92/50/ETY 10 artiklan perusteella, mitä sääntöjä pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevaan hankintaan on sovellettava, tutkien erityisesti hankintaan kuuluvien palvelujen ja CPC-nimikkeistön viitenumeroiden välisen vastaavuuden. Direktiivin 92/50/ETY liitteessä I B olevaa pääluokkaa 20 ei kuitenkaan voi tulkita niin, että siihen kuuluisivat myös maaliikenteen palvelut sellaisinaan, koska kyseisen direktiivin liitteessä I A oleva pääluokka 2 koskee nimenomaan niitä.

Oikeudenkäyntikulut

- 67 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Itävallan ja Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksille ja komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut Bundesvergabeamtin 29.9.2000 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

- 1) Julkisiin hankintasopimuksiin, jotka koostuvat osaksi julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/50/ETY liitteessä I A tarkoitetuista palveluista ja osaksi mainitun direktiivin liitteessä I B tarkoitetuista palveluista, sovellettavien sääntöjen määrittäminen ei riipu näiden hankintasopimusten pääasiallisesta kohteesta vaan tapahtuu tämän direktiivin 10 artiklassa vahvistetun yksiselitteisen perusteen mukaisesti.

- 2) Tarkoitukseltaan yhtenäistä mutta useista palveluista koostuvaa hankintasopimusta tehtäessä näiden palvelujen jaottelu direktiivin 92/50/ETY liitteiden I A ja I B kesken ei missään mielessä poista tämän direktiivin tehokasta vaikutusta vaan on mainitussa direktiivissä säädetyn järjestelmän mukainen. Hankintaviranomaisella ei ole velvollisuutta erottaa liitteessä I B tarkoitettuja palveluja asianomaisesta hankinnasta ja tehdä niistä erillisiä hankintasopimuksia, vaikka Yhdistyneiden Kansakuntien yhteiseen tavaraluokitusnimikkeistöön kohdistuvan viittauksen mukaisesti täten tehdyn jaottelun lopputulos osoittaisi, että liitteessä I B tarkoitettujen palvelujen arvo on suurempi kuin liitteessä I A tarkoitettujen palvelujen arvo.
- 3) Kansallisen tuomioistuimen kuuluu määrittää direktiivin 92/50/ETY 10 artiklan perusteella, mitä sääntöjä pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevaan hankintaan on sovellettava, tutkien erityisesti hankintaan kuuluvien palvelujen ja Yhdistyneiden Kansakuntien yhteisen tavaraluokitusnimikkeistön viitenumeroiden välisen vastaavuuden. Mainitun direktiivin liitteessä I B olevaa pääluokkaa 20 ei kuitenkaan voi tulkita niin, että siihen kuuluisivat myös maaliikenteen palvelut sellaisinaan, koska kyseisen direktiivin liitteessä I A oleva pääluokka 2 koskee nimenomaan niitä.

Wathelet

Timmermans

Edward

Jann

von Bahr

Julistettiin Luxemburgissa 14 päivänä marraskuuta 2002.

R. Grass

M. Wathelet

kirjaaja

viidennen jaoston puheenjohtaja